

Η ΚΑΤΑΙΓΙΣ

Καταιγίς ἐκραγεῖσα εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μάγ-
χης παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς συγχινητικὴν οἰκογε-
νειακὴν σκηνήν, ἐπισυμβᾶσαν εἰς μικρὸν λιμένα
τῆς Νορμανδίας, οὐτινος ἀνωφελές ν' ἀναφέρωμεν
τὸ ὄνομα.

Ἡ κυρία Βωδοᾶν ἦτο πλουσία γαιοκτήμων.
Ὁ πατὴρ τῆς, ἀγρονόμος, τῇ ἐκληροδότησε
μετὰ θάνατον περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγός
τῆς βεβαίως θὰ ἔσπατάλα εἰς τὰ καπηλεῖα, ἂν
ὁ θάνατος δὲν ἀφήρπαζεν ἐγκαίρως αὐτόν. Ἡ
κυρία Βωδοᾶν, χήρα καὶ ἔχουσα ἓνα μόνον υἱόν,
ἐσχεδιάζε νὰ τῷ δώσῃ πλουσίαν νύμφην, αὐξά-
νουσα τοιουτοτρόπως τὴν περιουσίαν αὐτοῦ. Δυσ-
τυχῶς ὁ Λουδοβίκος Βωδοᾶν ἠράσθη τῆς θυγα-
τρὸς πτωχοῦ ἀλιέως, ὅστις οὕτε λέμβον κἂν ιδι-
κὴν του εἶχε, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν νυμφευθῇ.
Ἡ χήρα ἐπέμενε μὴ δίδουσα τὴν συγκατάθεσιν
τῆς. Εἶνε ἐπίμονοι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖ-
να. Ἡ πάλῃ διήρκεσεν ἐπὶ ἓν ἔτος, μεθ' ὃ ἡ
χήρα εἶπε: «—Στεφανώσου τὴν, ἂν θέλῃς, μὰ
ποτέ δὲν θὰ ἰδῶ τὴν γυναῖκά σου, καὶ ὅσῳ ζῶ
μῆτε λεπτὸ θὰ ἰδῆς ἀπὸ ἐμένα!—Ὅπως ἀγα-
πᾶς, » εἶπεν ὁ Λουδοβίκος. Καὶ ὁ γάμος ἐγένετο.

Παρῆλθον πέντε ἔτη, τρία δὲ μικρὰ ἐγενή-
θησαν. Ὁ Λουδοβίκος ἤλειε μετὰ τοῦ πενθε-
ροῦ του, ἡ δὲ σύζυγός του ἀνέτρεφε τὰ παιδιά.
Ἐζῶν μετὰ μεγίστης δυσκολίας, ἀλλ' ὁ ἔρωσ
ἐπαρηγόρει αὐτούς καὶ δὲν παρεπονούντο, οὕτε
πρὸς τὴν κυρίαν Βωδοᾶν ἀπηυθύνοντό ποτε. Τὴν
Κυριακὴν, ὅταν ἀπῆντων αὐτὴν κατὰ τὴν ἐκ-
τῆς λειτουργίας ἔξοδον, τὴν ἐχαιρέτων, διότι τοῦ-
το ἦτο καθήκον· ἀλλ' ἐκείνη ὀρθομένη ἐντὸς τοῦ
φαιοχρόου ἐπανωφορίου αὐτῆς, ἐπετάχυνε τὸ βῆ-
μα χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ὡσεὶ ὄφις ἐδάγκανεν αὐ-
τὴν εἰς τὴν πτέρναν. Οὕτε ἐπισκέψεις ἀντηλλάσ-
σοντο, οὕτε ἐπιστολαί, οὐδὲ σχέσις οἰαδήποτε
ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν, ἐκτὸς τοῦ χαιρετισμοῦ
τῶν νέων, τὸν ὁποῖον ἡ γραῖα δὲν ἀνταπέδιδεν.

Ἡμέραν τινὰ ἐξεργάγη καταιγίς, ἡ θάλασσα
ἐμυκάτο, αἱ δὲ παράλιοι οἰκίαι ἐσειόντο.

Ἡ κυρία Βωδοᾶν ἔζη μόνη μετὰ τῆς ὑπηρε-
τριάς αὐτῆς Ἀνέττας, χονδρῆς Νορμανδῆς χωρι-
κῆς, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι φαίνονται γεννηθεῖσαι
διὰ νὰ φορῶσι τὸν βαμβακερὸν σκούφον.

Ἡ Ἀνέττα συνήνωσε τὰς χεῖρας λέγουσα:

— Τί κακὸς καιρὸς, κυρία! Πολλοὶ ἄνθρω-
ποι θὰ εἶνε ἀνήσυχοι!

— Ποῖοι ἄνθρωποι; εἶπεν ἡ χήρα ἥτις ἐπη-
γαυνοήρχετο κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς, ἐγγί-
ζουσα τὰ πάντα χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἠσχολεῖ-
το εἰς τι.

— Μὰ οἱ συγγενεῖς ἐκείνων. 'ποῦ ἔβρισκονται
στὴ θάλασσα!

Ἡ κυρία Βωδοᾶν ἔστη.

— Φθάνει! εἶπε ξηρῶς.

Ἐλαβε τὸ βράχιμόν τῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ οὐρα-
νὸς ἦτο μαῦρος καὶ τὸ φῶς ἀμυδρόν, ἐκάθισε
πλησίον τοῦ παραθύρου.

Ἡ Ἀνέττα ὄρθια καὶ τὸ πρόσωπον ἔχουσα
κολλημένον ἐπὶ τῶν ὑέλων τοῦ παραθύρου παρε-
τήρει εἰς τὴν ὁδόν. Ἐπειδὴ τῇ ἐπέβλαλον σιγὴν,
ὠμίλει μόνον ἐκ διαλειμμάτων λέγουσα: « Νὰ!
'κρημνίστηκεν ἡ καπνοδόχος τοῦ κύρ Βετράν-
δου! . . . Ἡ λεκάνη τοῦ μπαρμπέρη τοῦ κύρ
Κονσοῦ χορεύει! . . . Ἀ! κατεβαίνει ἡ θά-
λασσα ὁ κύρ Σαρδόν! . . . καὶ ὁ Πέτρος Γκισάρ,
καὶ ἡ Μαγδαληνὴ τοῦ Γοαράν! . . . Διάβολε!
εἶμαι περιέργη νὰ μάθω τί τρέχει 'κεῖ κάτω! »

— Φλύαρη! ἐπιθύρισε ἡ γραῖα.

Ἡ Ἀνέττα ἀπεφάσισε νὰ σιωπήσῃ, ἀλλὰ
προσεκόλλα ἔτι μᾶλλον τὴν βίνα αὐτῆς ἐπὶ τῶν
ὑέλων.

— Ὅχι! ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους κρούουσα διὰ
τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος, ποτέ μου δὲν εἶδα τέ-
τοιο καιρό!

Ἡ κυρία Βωδοᾶν ἐδίπλωσε τὸ ἐργόχειρόν τῆς
καὶ ἤρξατο βαδίζουσα καὶ πάλιν.

Ἡκούετο ὁ τρομερὸς συριγγὸς τῆς καταιγίδος,
ἀπὸ καιροῦ δ' εἰς καιρὸν ἠκούοντο κραυγαί, τριγ-
μὸς σιδήρου, κρότοι παραθυροφύλλων πληττόντων
τοὺς τοίχους.

Ὁ Ὁκεανὸς βεβαίως θὰ ἦτο τρομερὸς.

Ἡ χήρα προεχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν
ὑπὴρέτριαν.

— Λοιπὸν! ἀφοῦ ἔχεις περιέργεια, κάμε ὅ, τι
κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι· πήγαινε νὰ μάθῃς τί γί-
νεται!

Ἡ Ἀνέττα μετὰ μίαν στιγμὴν ἦτο ἐτοίμη,
ὅταν δ' ἐξήρχετο τῆς θύρας, ἡ κυρία Βωδοᾶν
τῇ εἶπε:

— Νὰ γυρίσῃς νὰ μοῦ 'πῆς τί τρέχει.

Ἡ γραῖα Νορμανδὴ ἐπανάλαβε τὸν περίπα-
τον αὐτῆς, μεταβαίνουσα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ
ἐτέρου ἄκρου τοῦ δωματίου, ἔχουσα τοὺς βρα-
χιόνας ἐσταυρωμένους, τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα,
καὶ ἐπιθεωροῦσα κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτῆς πᾶν
ἀντικείμενον.

Παρῆλθον δέκα λεπτά.

— Αὐτὴ ἡ Ἀνέττα ἀκόμη δὲν ἐφάνηκεν!

Ὁ ἄνεμος ἐδιπλασιάσθη καὶ μόνον αὐτὸς ἠ-
κούετο πλέον.

Αἴφνης τὸ βλέμμα τῆς κυρίας Βωδοᾶν ἐγένε-
το ἀπλανές· τὸ βλέμμα τοῦτο ἔπεσεν εἰς τινὰ γω-
νίαν τοῦ δωματίου, ἐπὶ μικρᾶς παιδικῆς κλίνης.

Εἰς τὰς οἰκίας ἐκείνας φυλάττουσι τὰ πάντα
καὶ τὰ πάντα ἀφίνουσαν εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν.

Ἡ κλίνη ἐκείνη ἦτο ἡ κλίνη τοῦ υἱοῦ τῆς. . .
τοῦ υἱοῦ τῆς ὁ ὁποῖος εὕρισκετο εἰς τὴν θάλασσαν,
καὶ τὸν ὁποῖον ἀπὸ μίας ὥρας ἐσυλλογίζετο.

Ἄλλ' ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῆς ἐπήρχετο πάντοτε

ὁ μεγάλος Λουδοβίκος, ὁ εἰκοσιπενταετής ἀλιεύς, ἀνὴρ ρωμαλέος, ὅστις τῇ εἶχεν εἰπεῖ "Ὅπως ἀγαπᾷς! ὅταν τὸν ἐμπόδιζε νὰ νυμφευθῆ, καὶ ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ἐνυμφεύθη.

Ἦδη ἐπανεβλέπε τὸ παιδίον μετὰ τῆς ξανθῆς αὐτοῦ κόμης, τῶν ροδοχρόων παρεῖων καὶ τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν του. Ἐνεθυμῆτο τὰς πρώτας κραυγὰς του, τοὺς γέλωτάς του, τὰ ἐπὶ τῶν μικρῶν αὐτοῦ χειρῶν φιλήματα τῆς, καὶ τὰ παρὰ τὸ λίκνον αὐτοῦ σχεδιά τῆς.

Τοιαῦται ἀναιμνήτεις ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν συγκινήσωσιν, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἐπίμονος, ὅσον καὶ ἂν εἶχε λιθίνην καρδίαν, ἐνῶ ὁ ἄνεμος ἐμυκάτο ἐξῶ.

— Αὐτὴ ἡ Ἀνέττα νὰ μὴ φανῆ ἀκόμη...

Ἐξεκρέμασε τὸ ἐπανωφόριόν τῆς καὶ ἐξῆλθε καὶ αὐτὴ.

Ἐνῶ ἔκαμπε τὴν ὁδόν, ὄμιλος τῇ ἔφραζε τὴν διάβασιν. Ὁ ὄμιλος περιεστοίχει δύο ἢ τρεῖς ἀλιεῖς, τῶν ὁποίων τὰ ἐνδύματα ἦσαν κατάβρεκτα, τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα πλήρη βορβοροῦ, αἱ δὲ χεῖρες καὶ τὸ πρόσωπον καθημαγμένα. Ἐσταμάτησε καὶ ἠρώτησε διὰ βραγχνώδους φωνῆς.

— Ἐπέστρεψαν;

Εἰς συμβουλευθεῖς τοὺς ἄλλους διὰ τοῦ βλέμματος ἀπήντησε:

— Ναί.

Ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς, τότε δ' εἰς τῶν ναυτικῶν ἀποσπασθεῖς τῶν λοιπῶν ἔτρεξε κατόπιν αὐτῆς.

— Κυρία Βωδοάν! κυρία Βωδοάν! Ποῦ παγαίνετε;

— Ἐκεῖ κάτω!

Καὶ ἐδείκνυε τὴν θάλασσαν.

Ὁ ναυτικός ἐκράτησεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐπανωφορίου.

— Μὰ τί θὰ καταλάβετε; Ὁ καιρὸς εἶνε ἄσχημος· γυρίσετε ὀπίσω 'ς τὸ σπίτι. Ἀφοῦ γυρίσαμεν ὅλοι μας. . . .

— Ὅλοι;

— Βέβαια.

— Κάμε ὄρκον.

Ὁ ναυτικός ἐταράχθη.

— Μὰ καὶ ὅσοι δὲν ἐβγήκαν ἐδῶ, θὰ ἐβγήκαν βέβαια 'στὸ Ἰπὸρ... ἢ 'στὸ Φεκάμ.

Ἡ γράϊα ἀπαλλαγεῖσα ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος καὶ πάλιν τὴν παρεκώλυσε.

Ἡ Ἀνέττα ἐπέστρεφεν ἔχουσα τὸ πρόσωπον τεταραγμένον.

— Ὅχι! ὄχι! ἀνέκραξε βλέπουσα τὴν κυρίαν αὐτῆς. Ὅχι, κυρία, μὴ παγαίνετε 'στὴ θάλασσα!

Ἡ γράϊα ἤρξατο τρέμουσα ἰσχυρῶς. Τὸ ἥλιο καὶς πρόσωπον αὐτῆς ἐγένετο πελιδνόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν, καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ὑπηρετρίας διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

— Ἐγὼ πταίω! ἐγὼ πταίω! ἐπανελάμβανεν ἐνῶ δ' ἔλεγε ταῦτα οἱ ὀδόντες αὐτῆς συνεκρούοντο.

Ἡθέλησαν νὰ εἰσαγάγωσιν αὐτὴν εἰς μίαν οἰκίαν ἀλλ' ἠρνήθη.

— Ἀνέττα, εἶπε, θέλω νὰ τοὺς ἰδῶ!

Ὡς ἐκ θαύματος ἐπανεῦρε τὰς δυνάμεις αὐτῆς. Αἱ δύο γυναῖκες διηθύνθησαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐν ἧ κατόκει ὁ Λουδοβίκος Βωδοάν.

Ἡ Ἀνέττα ἤνοιξε τὴν θύραν, ἡ δὲ κυρία Βωδοάν εἰσῆλθε.

Τὸ ἐσωτερικόν ὁμοιάζεν ὅλας τὰς οἰκίας τῶν ἀλιέων. Εἰς τοὺς πόδας μεγάλης κλίνης, καλυπτομένης ὑπὸ κυανοχρῶων παραπετασμάτων, εὐρίσκοντο πλησίον ἐνὸς λίκνου δύο μικραὶ κλίνας. Μεγίστη καθαριότης παρετηρεῖτο ἐφ' ἀπάντων τῶν πραγμάτων τῶν λιαν ταπεινῶν καὶ ἐν χρήσει εἰς τοὺς ἀλιεῖς.

Νέα γυνὴ μόλις εἶχεν ἐγερθῆ ἐκ τοῦ τελευταίου αὐτῆς τοκετοῦ. Ἐκράτει καθημένη τὸ βρέφος ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς, ἐνῶ τὰ δύο ἄλλα, περίτρομα, ἐκρέμαντο ἀπὸ τῆς ἐμπροσθέλας αὐτῆς. Ἡ ἀνησυχία εἶχεν αὐξήσει τὴν ὠχρότητα τῆς γυναικός. Μὴ δυναμένη νὰ ἐξέλθῃ εἶχεν ἀποστείλει τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς νὰ τῇ φέρωσιν εἰδήσεις, καὶ περιέμενε, μόλις ἀναπνεύουσα καὶ μὴ ἀναλογιζομένη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά τῆς. Ἰδοῦσα εἰσελθούσαν τὴν πενθερὰν αὐτῆς προσεπάθησε νὰ ἐγερθῆ ψιθυρίζουσα:

— Μητέρα...

Ἡ γράϊα διηθύνθη κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὴν ἀπαντήσασα·

— Κόρη μου...

Μετὰ τοῦτο ἔλαβε τὰ δύο παιδιά εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ πλησιάζασα εἰς τὸ παράθυρον ἤρχισε νὰ τὰ ἀσπάζηται κράζουσα καὶ ὀλολύζουσα μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν.

— Τὰ καυμένα τὰ μικρά... Μήπως... Ἐεῦρετε...; Θεέ μου!...

Αἶφνης ἠκούσθησαν κραυγαὶ ἐν τῇ ὁδῷ, κραυγαὶ χαρᾶς.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη ἐκ νέου, ἐν τῷ μέσῳ δὲ συγγενῶν καὶ φίλων ὁ Λουδοβίκος ἐπαρουσιάσθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

— Νά τος! νά τος!

Πάραυτα πάντες ἠγέρθησαν. Ἡ γυνὴ ὤρμησε πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, τὰ δὲ παιδιά ἐκυλίσθησαν πρὸς τὸν πατέρα των.

Μόνῃ ἡ κυρία Βωδοάν ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα.

Ὁ ἀλιεὺς τὴν παρετήρησεν, ἔρριψε τὸν πῖλόν του, καὶ ἐπροχώρησε λέγων:

— Μητέρα...

Ἐκείνη δὲ τότε τῷ ἠνοιξε τὰς ἀγκάλας αὐτῆς.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

T. ΡΕΒΙΛΛΙΩΝ.